

QUAN ELS MOIXOS S'ESPANTEN

Ella era el carrer. Ella era cada crull a la paret, cada fanal que funcionava, i les que no funcionaven també, cada balcó, cada moix que passava amb pressa al matí, i cada raig de sol que es filtrava i il·luminava l'empedrat.

Ella era el carrer i ara era morta.

Les parets s'esfondraven, els crulls es rebel·laven, els moixos havien après una ruta alternativa i el sol passava amb indiferència freda i distant.

Vaig veure un cúmulo de persones davall el balcó de la senyora Spencer, eren observant alguna cosa. M'hi vaig acostar encuriós i la vaig veure: tenia la cara desencaixada amb una permanent ganyota de por, estesa al terra amb la seva dignitat que també havia quedat a aquell nivell. Pensant-ho bé, ella era tan misteriosa com ho era la seva mort. Però la seva influència s'estenia com una teranyina de la seda més bona, i el carrer estava impregnat d'una mescla de por i reverència cap aquell casalot fosc i sinistre que semblava regnar sobre les altres cases i pertorbava l'entorn.

No es va descobrir mai si havia estat un suïcidi o un assassinat, i una aparent normalitat va retornar a aquell carrer del qual jo formava part, però que era buit sense la seva presència. El tema va acabar deixant les sobretaulas i les cafeteries i la gent del carrer sense nom va tornar a viure.

Una dona obre el balcó i saluda la veïna del davant. Un home duu un pollastre davall el braç i saluda una dama amb un cop de capell. Una minyona s'afanya a entrar a la botiga de la cantonada i sembla que la vida continua tranquil·lament. Un nin camina sense pressa pel carrer però encara corre quan ha de passar per davant del casalot, no vol ser víctima de la fosca boira que l'envolta.

Laura Aguilar Obrador
Primer de Batxillerat
IES Ses Estacions